

תת"ע 1252/12 - מדינת ישראל נגד תית' ליאלי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 12-12-1252 מדינת ישראל נ' תית' ליאלי
בפני כב' השופט יעקב בכר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
תית' ליאלי
הנאשמה

הכרעת דין

ראשית דבר הנני מזכה את הנאשמת.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו, ביום 26.05.2012 בשעה 23:12, שעה שנגגה בצומת הרחובות דרך הארבעה פנקס בעכו, השליכת מהרכב חפץ, עבירה בגיןוד לתקנה 161(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

2. הנאשמת כפירה בעובדות כתב האישום.

3. התביעה הביאה עד מטעמה את השוטר, רס"מ ג'וני שחאדה, עורך הדו"ח והגישה באמצעותו את הדו"ח וכן נכתב בדו"ח ת/1:

" בהיותי בנידת כחול לבן נסעתי ברחוב פנקס מכיוון הרמזורים לכיוון דרך הארבעה אחרי הרכב הנ"ל, הבחןתי ברכב הנ"ל שמננו נזרק מהחלון הימני הקדמי גרעינים מתוך הכביש, סימנתי לנגנת לעצור בצד תוך שמירה על קשר עין רצוף אני נגשתי לנגנת וסבירתי לה את מהות העבירה. ליד הנגנת ישב בחור ועוד שלושה נוסעים במסובב האחורי מצב הכביש היה תקין תאורה תקינה מזג האוויר היה נאה".

על"י הרישום בדו"ח הגיב הנאשמת ואמרה:

" לא נשלך שום דבר מהרכב, הכספי הולך לתרופות שלך....."

עמוד 1

.4. בחקירה הנגידית ציין השוטר כי "אני נסעת בעקבות הרכב . הימי בקשר עין אליו. הבחןתי בחלוון קדמי שנזרק גרעינים לעבר הכביש".

כאשר טענה הנואשת בפני העד כי "היה חושך מקרים אין ראיות". השיב: "זה היה כביש מואר".

כשנשאל העד על נסע נוסף שהיה אליו בנידת. השיב: "אני לא זוכר אם היה איתי מישחו".

.5. מטעם ההגנה העידו הנואשת ובולה שהיא אותה ברכב ביום האירוע.

.א.

"אני הייתי בטילת עם עוד ילדים מהמשפחה. התחלנו לנסוע. השוטר נעמד מאחורינו. צפוף ואמר לעמוד בצד. הוא בצד ימני לא נתן לי להיכנס. עצרתי בצד, במקום שונה, שעומד לעמוד. אמר לי למה אתם זורקים גרעינים. החלונות של הרכב היו סגורים. שאלתי איך ראיות. אמר שיש מצלמה בתוך הרכב. הפקח של העירייה אמר לא ראיות, אני לא עד, לא אכפת לי. באתי לדבר עם השטר, היה עצבי, פתח את הספר למצוא את החוק. הוא הסתכל علينا כמתנשא מעלינו. אמרתי לו שאני נהגת הרבה שנים ואףילו לא היה לי דוד' ח חניה. רציתי לדבר איתו אך הוא סירב. רשם לי את הדוד' ח, לא ידעתי שהוא ערבי. דיברתי גם בעברית וגם בעברית. אמרתי לפקח שהיא איתו, בעברית, תגיד לו שהיא לו ולמשפחה שלו לתרופות. כשרשם את הדוד' ח דבר פעם ראשונה בעברית ושאל אם יש לי עוד מה לומר, אמרתי לו, שהיא לו תרופות. ושאל יש עוד משחו. אמרתי מילון פעם שהיא תרופות".

בחקירה הנגידית צינה כי לא היה לה גרעינים ברכב.

כשנשאלה איזה דברי מאכל היו ברכב. השיבה: "לא היה לנו שום אוכל באותו. שעה 23.30 בלילה. היינו איתי שלושת אחיניכים שלי. היינו בסיבוב בחווף. לאחר מכן לנו את הדוד' ח הלכנו לתחנה לבדוק מי המפקח שלהם. לא מצאנו אותו".

הנאשת צינה כי גם בחווף לא פיצחו גרעינים אלא רק אכלנו פיצה.

.ב.

מר מוחמד שלאבנה בעלה של הנואשת העיד בפניו ומסר את הדברים הבאים:

"אני נשוי לנואשת. באotta עת היינו מאורסים. נסענו ביחד מהטיילת לכיוון בענה. הגיענו לרמזורים של פנקס. היה שם חושך. הנגידת הייתה בעלי הצ'קלקה. אמרתי לאשה שזו נגידת מאחורינו ויש מצב שהוא עוצר אותנו. פתאום השוטר אמר לנו לעצור בצד. לקחנו שמאלה ואח"כ ימינה לכיוון יציאה מעכו והיתה שם תחנת דלק. עצרנו בצד. ירד השוטר. ביקש רשותנו. נתנו לו. אמר לאשה שהיא תקבל דוד' ח. שאלנו על מה והוא אמר שתשאל את מי שיושב לידה. שאלתי מה הסיפור והוא אמר שאני יודע

שזרקנו גרעינים מהאוטו. אמרתי לו שהיה חושך ומזג האווריר קר והוא איתו פקח של העירייה.לקח את הרישיונות והתחיל לרשום הד"ח. אמרתי לו שיחכה והוא בכלל לא רצה לדבר איתי. הפקח של העירייה יצא מהרכב ושאלתי אותו אך הוא ראה שהוא, הוא אמר שהוא לא ראה אך לא רוצה לדבר.

התקששתי לכמה גורמים לבדוק אם באמת יש דבר כזה. רציתי שהשוטר ידבר עם קצין מודיעין ימ"ר וגם בפעם שעבירה כשהייתי בבית המשפט סיפרתי לקצין תנועה את הסיפור והם התחלו לצחוק. גם הדוד שלי משרת בתנועה, ראה את הד"ח ואמר שהוא לא מצדק והשוטר לא צין את העד זהה הד"ח שנופל".

בחקירה הנגדית נשאל העד מה אכלו באותו לילה השיב העד: "הינו בטילת שתינו קולה ויצאנו. לא אכלנו גרעינים. היו לנו ממתקים מבמה וביסלי".

עוד צין העד כי בתוך הרכב לא היה אוכל.

כשנשאל העד למה חשב כי השוטר יעצור אותו. השיב העד: "בגלל החלונות השחורים".

6. דין והכרעה:

תקנה 161(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 קובעת כי :

"(א)

(ב) לא ישליך אדם חבילה, צרור, אשפה, פסולת או כל חפץ אחר מטון רכב."

מעיוון בנסיבות המקירה עולה לכואורה כי הפסולת הושלכה על ידי הנוסע שישב במושב הנהגת ולא על ידי הנהגת - הנואשת.

היה על עורך הד"ח השוטר לרשום את הד"ח במקרה דנן כנגד הנוסע ולא כנגד הנואשת.

לפיכך בהתאם להוראות תקנה 161(ב), לא ניתן לייחס לנואשת את העבירה אשר בוצעה לכואורה על ידי נוסע ברכבה ואני מורה על זכיה.

בשולי הכרעת הדין יצאין כי לאור האמור לעיל לא מצאתי לנכון לדון בחלוקת העובדתית בין הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, במעמד הצדדים